

Pozostali uczestnicy postępowania: Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe NV/SA, Deutsche Post AG, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- stwierdzenie zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, że skarżąca nie wykazała, iż decyzja narusza art. 87 ust. 1 WE i oddalenie w związku z tym skargi. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Drugą stroną postępowania odwoławczego jest Deutsche Post AG (DPAG), duże przedsiębiorstwo międzynarodowe prowadzące działalność w zakresie usług pocztowych, które otrzymało istotne płatności wyrównawcze z zasobów państwowych. W odrębnej decyzji wydanej w 2002 r. zgodnie z art. 82 WE, która nie została zaskarżona, Komisja stwierdziła, że DPAG nadużyła pozycji dominującej poprzez stosowanie cen niepokrywających kosztów na rynku paczek. Jako że w rozpatrywanym okresie DPAG odniosła wszędzie straty, ta agresywna polityka cenowa mogła być finansowana jedynie z zasobów, które przedsiębiorstwo otrzymało jako wyrównanie finansowe.

W niniejszym odwołaniu chodzi głównie o kwestię, jaką metodę analizy Komisja mogła zastosować w szczególnych okolicznościach niniejszego przypadku, aby stwierdzić istnienie bezprawnej pomocy przyznanej DPAG.

Według metody, za którą Sąd Pierwszej Instancji opowiedział się w zaskarżonym wyroku, wszystkie koszty i przychody przedsiębiorstwa związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym w okresie odniesienia powinny zostać zbadane pod tym kątem, czy przedsiębiorstwo otrzymało od państwa nadmierne wyrównanie finansowe. Gdyby wystąpiła nadmierna rekompensata, można by z tego wywnioskować, że te zasoby zostały również użyte do finansowania nieuczciwej polityki cenowej na sąsiednim rynku usług przewozu paczek od drzwi do drzwi.

Zdaniem Komisji zgodnie z metodą, która została zastosowana w decyzji, ustalone zostają kwoty deficytu powstałego na sąsiednim rynku na skutek nieuczciwej polityki cenowej oraz stwierdza się, czy te kwoty deficytu zostały wyrównane czy też nie przy użyciu zasobów państwowych. Jeżeli takie wyrównanie zostaje stwierdzone i gdy nie ma innego źródła finansowania (w postaci własnych środków przedsiębiorstwa), należałoby stąd wywnioskować, że zasoby państwowe zostały użyte do finansowania nieuczciwej polityki cenowej na sąsiednim rynku usług przewozu paczek od drzwi do drzwi.

Komisja uważa metodę zastosowaną w swojej decyzji za prawidłową. Przy jej pomocy — na podstawie logicznego ciągu argu-

mentacyjnego, który obejmuje również założenie, że pieniądze muszą w końcu skądś pochodzić — można wyciągnąć wniosek o istnieniu niezgodnej z prawem pomocy państwa. Ani ciąg argumentacyjny, ani okoliczności faktyczne leżące u jego podstaw nie zostały zakwestionowane w zaskarżonym wyroku. Mimo to Sąd Pierwszej Instancji wychodzi w zaskarżonym wyroku bez dalszego wyjaśnienia z założenia, że w rachubę wchodzi tylko pierwsza metoda.

Komisja podnosi następujące zarzuty: Artykuł 87 ust. 1 WE i art. 86 ust. 2 WE zostały naruszone z tego powodu, że postanowienia te zostały błędnie zinterpretowane w zaskarżonym wyroku w ten sposób, iż wykluczają one metodę niekwestionowaną poza tym w zaskarżonym wyroku, która umożliwia na podstawie logicznej, niezbitej argumentacji wyciągnięcie wniosku o istnieniu pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem. Następnie Komisja powołuje się na niewłaściwość Sądu Pierwszej Instancji i na naruszenie art. 230 WE, jako że Sąd Pierwszej Instancji przekroczył zakres swojej właściwości i wyszedł poza uprawnienia kontrolne przewidziane w art. 230 WE, jak również na art. 36 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, jako że Sąd Pierwszej Instancji nie uzasadnił niezgodności z prawem metody zastosowanej w decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 września 2008 r. — Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA i Multichoice Hellas SA przeciwko QC Leisure, Davidowi Richardsonowi, AV Station plc, Malcolmowi Chamberlainowi, Michaelowi Maddenowi, SR Leisure Ltd, Phillipowi George'owi, Charlesowi Houghtonowi i Derekowi Owenowi

(Sprawa C-403/08)

(2008/C 301/34)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA i Multichoice Hellas SA

Strona pozwana: QC Leisure, David Richardson, AV Station plc, Malcolm Chamberlain, Michael Madden, SR Leisure Ltd, Phillip George Charles Houghton i Derek Owen

Pytania prejudycjalne

A. W sprawie wykładni dyrektywy 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie ⁽¹⁾

1. Nielegalne urządzenia

- a) W przypadku, gdy urządzenie dostępu warunkowego jest sporządzone przez świadczącego usługi lub za jego zezwoleniem i sprzedawane z ograniczeniem do korzystania z urządzenia tylko w celu uzyskania dostępu do chronionej usługi w określonych okolicznościach, czy urządzenie to staje się „nielegalnym urządzeniem” w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 98/84/WE, jeśli jest wykorzystywane do uzyskania dostępu do tej chronionej usługi w miejscu, w sposób, lub przez osobę spoza zakresu objętego zezwoleniem świadczącego usługi?
- b) Jak należy rozumieć sformułowanie „zaprojektowane lub przystosowane” użyte w art. 2 lit. e) dyrektywy?

2. Podstawa powództwa

Gdy pierwszy świadczący usługi przekazuje zawartość programu w formie kodowanej do drugiego świadczącego usługi, który transmituje tę zawartość na podstawie dostępu warunkowego,

jakie czynniki powinny być brane pod uwagę przy określaniu, czy interes pierwszego świadczącego usługi doznał uszczerbku w rozumieniu art. 5 dyrektywy 98/84/WE?

W szczególności:

W przypadku, gdy pierwsze przedsiębiorstwo przekazuje zawartość programu (składającą się z obrazu, otaczających dźwięków i komentarza w języku angielskim) w postaci kodowanej do drugiego przedsiębiorstwa, które z kolei transmituje zawartość programu dla publiczności (dodając do niego swoje logo oraz ewentualnie dodatkową ścieżkę dźwiękową z komentarzem):

- a) czy przekaz dokonany przez pierwsze przedsiębiorstwo stanowi chronioną usługę „transmisji telewizyjnej” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 98/84/WE i art. 1 lit. a) dyrektywy 89/552/EWG ⁽²⁾?
- b) czy aby pierwsze przedsiębiorstwo mogło być uznane za świadczącego chronioną usługę „transmisji telewizyjnej” w rozumieniu art. 2 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy 98/84/WE, musi ono być nadawcą w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 89/552/EWG?
- c) czy art. 5 dyrektywy 98/84/WE należy rozumieć w ten sposób, że przyznaje on prawo do wystąpienia z powództwem cywilnym pierwszemu przedsiębiorstwu w odniesieniu do nielegalnych urządzeń, które udostępniły program transmitowany przez drugiego przedsiębiorcę,
- i) ze względu na to, że należy uznać, iż takie urządzenia poprzez sygnał telewizyjny udostępniają usługi świadczące przez pierwsze przedsiębiorstwo,

ii) ze względu na to, że pierwsze przedsiębiorstwo jest świadczącym chronione usługi, którego interes doznał uszczerbku w wyniku działalności mającej charakter naruszenia (ponieważ takie urządzenia umożliwiają nieuprawniony dostęp do chronionej usługi świadczonej przez drugie przedsiębiorstwo)?

d) czy dla odpowiedzi na pytanie oznaczone literą c) ma znaczenie, czy pierwsze i drugie przedsiębiorstwo używają różnych systemów dekodujących i urządzeń dostępu warunkowego?

3. Cele handlowe

Czy posiadanie w celach handlowych w rozumieniu art. 4 lit. a) dyrektywy odnosi się tylko do posiadania w celu dokonania transakcji handlowej (np. sprzedaży) dotyczącej nielegalnych urządzeń,

czy też rozciąga się ono również na posiadanie urządzenia przez użytkownika końcowego w związku z jakąkolwiek działalnością gospodarczą?

B. W kwestii wykładni dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽³⁾

4. Prawo do zwielokrotniania utworu

W przypadku, gdy sekwencyjne fragmenty filmu, utworu muzycznego, lub nagrania dźwiękowego (w niniejszej sprawie cyfrowego wideogramu i audiogramu) zostały stworzone (i) w pamięci dekodera (ii) lub w przypadku filmu na ekranie telewizyjnym, a cały utwór jest zwielokrotniony jeśli sekwencyjne fragmenty traktowane są jako całość, lecz jedynie ograniczona liczba fragmentów istnieje w danym momencie:

- a) czy kwestia, czy utwory te zostały zwielokrotnione w całości, czy częściowo, może zostać rozstrzygnięta w oparciu o krajowe przepisy prawa autorskiego określające, na czym polega zwielokrotnienie utworu chronionego prawem autorskim, mające charakter naruszenia, czy też należy rozstrzygnąć ją w drodze wykładni art. 2 dyrektywy 2001/29/WE?
- b) jeśli należy ją rozstrzygnąć w drodze wykładni art. 2 dyrektywy 2001/29/WE, to czy sąd krajowy powinien traktować wszystkie fragmenty każdego utworu jako całość, czy też tylko tę ograniczoną liczbę fragmentów, która istnieje w danym momencie? Jeśli to drugie, to jaki test powinien zastosować sąd krajowy, aby stwierdzić, czy utwory te zostały zwielokrotnione częściowo w rozumieniu tego artykułu?
- c) Czy prawo do zwielokrotniania utworu określone w art. 2 rozciąga się na tworzenie obrazów, które mają charakter przejściowy, na ekranie telewizora?

5. Odrębne znaczenie ekonomiczne

- a) Czy kopie utworu stworzonego w dekodерze telewizji satelitarnej lub na ekranie telewizora podłączonego do takiego dekodera, mające charakter przejściowy, których jedynym celem jest umożliwienie korzystania z utworu, które nie jest w inny sposób ograniczone przez prawo, posiadają odrębne znaczenie ekonomiczne w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE ze względu na fakt, że takie kopie stanowią jedyną podstawę dla umożliwienia właścicielowi praw uzyskania wynagrodzenia za korzystanie z tych praw?
- b) Czy na odpowiedź na pytanie 5 a) ma wpływ (i) czy przejściowe kopie mają jakąś samoistną wartość, (ii) czy przejściowe kopie stanowią niewielką część zbioru utworów lub inny przedmiot, z którego korzystanie jest skądinąd dozwolone bez naruszenia praw autorskich, albo (iii) czy licencjodawca wyłączny właściciel praw z innego państwa członkowskiego otrzymał już wynagrodzenie za korzystanie z utworu w tym innym państwie członkowskim?

6. Publiczne udostępnianie drogą przewodową lub bezprzewodową

- a) czy utwór chroniony prawem autorskim należy uważać za publicznie udostępniony drogą przewodową lub bezprzewodową w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2001/29/WE, gdy przekaz satelitarny odbierany jest w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej (na przykład w barze) i udostępniany czy też pokazywany w tym miejscu na pojedynczym ekranie telewizyjnym oraz przy użyciu głośników obecnym tam osobom?
- b) czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie 6 a) ma znaczenie, czy:
- obecne tam osoby stanowią nową publiczność nie brana pod uwagę przez nadawcę programu (w niniejszej sprawie ze względu na to, że domowa karta do dekodera przeznaczona do użytku w jednym państwie członkowskim jest używana dla widowni komercyjnej w innym państwie członkowskim)?
 - obecne tam osoby nie są zgodnie z prawem krajowym widownią opłacającą oglądanie programu?
 - sygnał telewizyjny jest odbierany za pomocą anteny lub anteny satelitarnej umieszczonej na dachu lub w bezpośrednim sąsiedztwie budynku, w którym znajduje się odbiornik telewizyjny?
- c) jeśli odpowiedź na którąkolwiek z części pytania b) jest twierdząca, jakie czynniki należy brać pod uwagę przy określaniu, czy zaistniało udostępnienie utworu pochodzącego z miejsca, gdzie widownia nie jest obecna?

C. W kwestii wykładni dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (*) oraz art. 28 WE, 30 WE i 49 WE

7. Argumentacja oparta na dyrektywie 93/83

Czy zgodny jest z dyrektywą 93/83/EWG i z art. 28 WE, 30 WE i 49 WE krajowy przepis prawa autorskiego, który stanowi, że jeśli przejściowe kopie utworów włączonych do przekazu satelitarnego są stworzone w dekodерze satelitarnym lub na ekranie telewizyjnym, dochodzi do naruszenia prawa autorskiego zgodnie z prawem kraju, w którym transmisja jest odbierana? Czy ma znaczenie, że transmisja jest dekodowana przy użyciu karty do dekodera wydanej przez świadczącego usługi przekazu satelitarnego w innym państwie członkowskim pod warunkiem, że karta ta przeznaczona jest jedynie do użytku w tym innym państwie członkowskim?

D. W kwestii wykładni przepisów traktatu dotyczących swobodnego przepływu towarów i usług zgodnie z art. 28 WE, 30 WE i 49 WE w kontekście [dyrektywy o warunkowym dostępie]

8. Argumentacja oparta na art. 28 WE lub 49 WE

- a) Jeżeli odpowiedź na pytanie 1 brzmi, że urządzenie dostępu warunkowego sporządzone przez świadczącego usługi lub za jego zezwoleniem staje się nielegalnym urządzeniem w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 98/84/WE, jeśli jest wykorzystywane, poza zakresem zezwolenia świadczącego usługi, do uzyskania dostępu do tej chronionej usługi, jaki jest szczególnie przedmiot tego prawa przez odniesienie do jego zasadniczej funkcji, jaką przewiduje dyrektywa o warunkowym dostępie?
- b) Czy art. 28 WE lub 49 WE sprzeciwiają się wprowadzeniu w życie w pierwszym państwie członkowskim przepisu prawa krajowego, który zabrania przywozu i sprzedaży kart do dekodерów satelitarnych, wydanych przez świadczącego usługi przekazu satelitarnego w innym państwie członkowskim pod warunkiem, że karty te przeznaczone są jedynie do użytku w tym innym państwie członkowskim?
- c) Czy dla odpowiedzi ma znaczenie, że karta do dekodерów satelitarnych przeznaczona jest jedynie do użytku domowego i prywatnego w tym innym państwie członkowskim, natomiast jest używana do celów handlowych w pierwszym państwie członkowskim?

9. Czy ochrona przysługująca hymnowi może być szersza niż ta udzielana pozostałej części transmisji?

Czy art. 28 WE i 30 WE lub 49 WE sprzeciwiają się wprowadzeniu w życie przepisu krajowego prawa autorskiego, który zabrania publicznego wykonywania lub odtwarzania utworu muzycznego, jeśli utwór ten stanowi część chronionej usługi, dostępnej i publicznie odtwarzanej przy użyciu karty do dekodów satelitarnych wydanej przez świadczącego usługi przekazu satelitarnego w innym państwie członkowskim pod warunkiem, że karta ta przeznaczona jest jedynie do użytku w tym innym państwie członkowskim? Czy ma znaczenie, że utwór muzyczny jest nieistotnym elementem chronionej usługi jako całości i pokazywanie lub odtwarzanie pozostałych elementów tej usługi nie jest zabronione krajowym prawem autorskim?

E. W sprawie wykładni przepisów traktatu dotyczących konkurencji zgodnie z art. 81 WE

10. Argumentacja oparta na art. 81 WE

W przypadku, gdy dostawca treści programu zawiera kolejne umowy licencyjne na wyłączność, z których każda dotyczy terytorium jednego lub większej liczby państw członkowskich, na podstawie których nadawca uzyskuje licencję na nadawanie treści programu tylko na tym terytorium (w tym również w przekazie satelitarnym) oraz zobowiązany jest zapobiec używaniu swoich kart do dekodów satelitarnych, umożliwiających odbiór treści programu będącej przedmiotem licencji poza terytorium objętym umową licencji, jaki test prawny powinien zastosować sąd krajowy i jakie okoliczności powinien wziąć pod uwagę przy ocenie, czy takie umowne ograniczenie sprzeczne jest z zakazem ustanowionym w art. 81 ust. 1 WE?

W szczególności:

- a) czy art. 81 ust. 1 WE należy rozumieć w ten sposób, że znajduje on zastosowanie wobec takiego zobowiązania jedynie ze względu na to, że może ono mieć na celu uniemożliwienie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji?
- b) Jeśli tak, to czy należy również wykazać, że takie zobowiązanie umowne w sposób zauważalny uniemożliwia, ogranicza lub zakłóca konkurencję, aby znalazło się ono w zakresie zakazu wynikającego z art. 81 ust. 1?

⁽¹⁾ Dz.U. L 320, s. 54.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3.10.1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23).

⁽³⁾ Dz.U. L 167, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 18 września 2008 r. — Ingeniørforeningen i Danmark, reprezentujące Bertrama Holsta, przeciwko Dansk Industri, reprezentującemu Babcock & Wilcox Vølund ApS

(Sprawa C-405/08)

(2008/C 301/35)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark, reprezentujące Bertrama Holsta

Strona pozwana: Dansk Industri, reprezentujące Babcock & Wilcox Vølund ApS

Pytania prejudycjalne

- 1) Między stronami istnieje spór co do tego, czy dyrektywa 2002/14/WE ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami ⁽¹⁾ została właściwie implementowana w drodze zawartej między DA i LO Samarbejdsaftalen (umowy o współpracy). W związku z tym, czy przepisy wspólnotowe stoją na przeszkodzie implementacji tej dyrektywy w taki sposób, że grupy pracowników są objęte umową zbiorową między stronami, które nie reprezentują tych grup zawodowych, i gdy umowa zbiorowa nie ma zastosowania do tej grupy zawodowej?
- 2) Zakładając, że implementacja dyrektywy 2002/14/WE w drodze Samarbejdsaftalen została w odniesieniu do BH przeprowadzona we właściwy sposób, czy art. 7 tej dyrektywy został implementowany we właściwy sposób, skoro Samarbejdsaftalen nie przewiduje żadnych zaostrzonych kryteriów ochrony określonych grup zawodowych przed zwolnieniem?